Súd:	Okresný súd Liptovský Mikuláš
Spisová značka:	10C/111/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu:	5615202360
Dátum vydania rozhodnutia:	14. 12. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Eva Uličná
ECLI:	ECLI:SK:OSLM:2017:5615202360.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Liptovský Mikuláš sudkyňou JUDr. Evou Uličnou v právnej veci žalobcov: 1) L.. L. G., nar. XX. X. XXXX, bytom N. XXX a 2) L.. U. G., nar. X. X. XXXX, bytom N. XXX, obaja zastúpení splnomocneným zástupcom AZARIOVÁ & RUŽBAŠÁN Law firm s. r. o., so sídlom Košice, Kmeťova 26, IČO: 47 237 406, proti žalovanému Slovenská republika, v mene ktorej koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Štúrova 2, v spore o náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 17000 eur s príslušenstvom a 15000 eur s príslušenstvom, takto

r o z h o d o l :

Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi 1) 5800 eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Vo zvyšnej časti sa žaloba žalobcu 1) z a m i e t a .

Žaloba žalobkyne 2) s a z a m i e t a .

Žalobcovi 1) s a p r i z n á v a voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

Žalovanému s a p r i z n á v a voči žalobkyni 2) nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou, doručenou Okresnému súdu Liptovský Mikuláš dňa 26. 3. 2015, sa žalobca 1) a žalobkyňa 2) domáhali voči žalovanému náhrady nemajetkovej ujmy, spôsobenej nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom orgánov verejnej moci v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov, vo výške 32000 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 16. 3. 2015 do zaplatenia, ako aj náhrady trov konania. V žalobe uviedli, že dňa 13. 5. 2005 vzniesla vyšetrovateľka Okresného riaditeľstva PZ v Žiline, Úrad justičnej a kriminálnej polície PZ, žalobcovi obvinenie, uznesením sp. zn. ČVS: ORP-1057/OEK-ZI-2004, z trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, 3 Tr. zákona. Voči uvedenému uzneseniu podal sťažnosť, ktorá bola uznesením Okresnej prokuratúry Žilina zo dňa 13. 7. 2005 zamietnutá. Dňa 30. 8. 2005 podali návrh na zastavenie trestného stíhania a žiadosť o preskúmanie postupu vyšetrovateľa. Dňa 17. 2. 2006 podali opätovný návrh na zastavenie trestného stíhania. Dňa 19. 2. 2007 podali sťažnosť na postup vyšetrovateľa. Dňa 18. 6. 2007, spolu s návrhom na doplnenie dokazovania, podali opätovne návrh na zastavenie trestného konania. Napriek uvedeným skutočnostiam podal prokurátor Okresnej prokuratúry Žilina dňa 17. 9. 2007 obžalobu, sp. zn. 2Pv/54/05-75, pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, 2 Tr. zákona, pre skutok, že obvinený (žalobca 1/) v postavení konateľa od 28. 8. 2000 do 12. 2. 2003 spoločnosti CAPPA, s. r. o. z vlastného rozhodnutia vydal dňa 10. 12. 2002 cudziu zmenku, na základe ktorej bol zmenečník - CAPPA, s. r. o. povinný zaplatiť dňa 5. 8. 2004 v Žiline L. G. sumu 250.000 Sk; dňa 11. 12. 2002 z pozície konateľa spoločnosti CAPPA udelil generálnu plnú moc L.. G. M. na jeho zastupovanie vo funkcii konateľa spoločnosti

CAPPA a L.. G. M. je konateľkou spoločnosti CAPPA, s. r. o. podľa výpisu z obchodného registra Okresného súdu v Žiline od 13. 2. 2003 dodnes; po nezaplatení predmetnej zmenky, o ktorej L.. G. M. nevedela, na návrh L.. L. G. z 9. 8. 2004, vydal Krajský súd v Žiline zmenkový platobný rozkaz, č. k. 15Zm/32/04 z 8. 9. 2004, ktorým uložil spoločnosti CAPPA, s. r. o. zaplatiť L.. L. G. zmenkovú sumu 250.000 Sk so 6 % úrokom od 6. 8. 2004 do zaplatenia s príslušenstvom a prostredníctvom exekučného konania, sp. zn. EX 488/04 na exekútorskom úrade súdneho exekútora JUDr. Jána Gavuru bola dňa 23. 3. 2015 odpísaná z účtu spoločnosti CAPPA, s. r. o. suma 348.255,96 Sk, o ktorú L.. L. G. poškodil spoločnosť CAPPA, s. r. o., pretože spoločnosť CAPPA, s. r. o. nemala žiadny dôvod zaplatiť L.. L. G. sumu 250.000 Sk, podľa ním vystavenej zmenky z 10. 12. 2002. Okresný súd Žilina dňa 12. 10. 2011 v konaní, vedenom pod sp. zn. 9T/131/2007, žalobcu oslobodil spod obžaloby, nakoľko skutok nie je trestným činom. Proti oslobodzujúcemu rozsudku podal prokurátor odvolanie. Uznesením Krajského súdu v Žiline zo dňa 22. 2. 2012, sp. zn. 2To/17/2012, bol rozsudok prvostupňového súdu zrušený a vec bola vrátená prvostupňovému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal. Dňa 27. 4. 2012 Okresný súd Žilina žalobcu znovu spod obžaloby oslobodil. Odvolanie prokurátora proti uvedenému rozsudku bolo uznesením Krajského súdu v Žiline zo dňa 15. 8. 2012, sp. zn. 2To/76/2012, zamietnuté. Dňa 11. 7. 2014 zaslali Generálnej prokuratúre SR žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Bez ohľadu na kompetenčný konflikt Generálnej prokuratúry SR a Ministerstva spravodlivosti SR, ktoré tvrdili svoju neprísluš nosť, doposiaľ, t. j. do 6 mesiacov od podania žiadosti, žiaden z orgánov nerozhodol. Oprávnenie Generálnej prokuratúry SR v danej veci konať a prerokovať predmetnú žiadosť vyplýva z ustanovenia § 4 ods. 1 písm. b) bod 1) zákona č. 514/2003 Z. z.. K vydaniu nezákonného rozhodnutia došlo v priebehu trestného konania opakovane, počnúc vydaním uznesenia o vznesení obvinenia, reakciami na sťažnosti voči vzneseniu obvinenia, ako aj na postup vyšetrovateľa a prokurátora, reakciami na žiadosti na zastavenie trestného stíhania a následne podaním obžaloby. Keďže žalobca bol spod obžaloby v celom rozsahu oslobodený, považuje sa, s ohľadom na § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., v spojitosti s ustálenou judikatúrou, podanie obžaloby a uznesenie o vznesení obvinenia, spolu s ďalšími rozhodnutiami orgánov činných v trestnom konaní, za nezákonné rozhodnutie. Uvedenému nezákonnému rozhodnutiu predchádzal aj nesprávny úradný postup orgánov činných v trestnom konaní. Vznik škody je odôvodnený nezákonným rozhodnutím, aj nezákonným úradným postupom, ktorý sa v konečnom dôsledku premieta do nezákonného rozhodnutia - obžaloby podanej prokurátorom. Vzhľadom na dĺžku vedenia trestného stíhania a spôsob, akým bolo vedené, predstavuje tak závažný zásah do práv a oprávnených záujmov žalobcu, že samotné konštatovanie porušenia práva nemôže byť dostatočným zadosťučinením. Voči žalobcovi bolo vykonaných množstvo úkonov, výsluchy, konfrontácie, pojednávania pred súdom. Uvedené úkony orgánov činných v trestnom konaní a ich evidentná snaha o odsúdenie vyvolávali u žalobcu dôvodné obavy z nespravodlivého odsúdenia zo strany súdu, ako aj zo strany jeho priateľov a známych a obchodných partnerov. Taktiež uňho vyvolávali obavy z poškodení na občianskej cti, súkromí a mene. S tým súviseli sprievodné psychické problémy, najmä nespavosť, bolesti hlavy a depresie. Uvedenú situáciu so žalobcom prežívala aj jeho manželka (žalobkyňa 2/), ktorá jeho ujmu dôvodne pociťovala ako ujmu vlastnú, sprevádzala ho na úkony trestného konania. Z dôvodu psychických problémov žalobcu ostala celá starostlivosť o domácnosť na žalobkyni 2), vrátane starostlivosti o deti a domov. Uplatnená nemajetková ujma pozostáva z nemajetkovej ujmy pre žalobcu 1) vo výške 17000 eur a pre žalobkyňu 2) vo výške 15000 eur.

2. Žalovaný vo vyjadrení ku podanej žalobe, doručenom súdu dňa 2. 3. 2016, uviedol, že uplatnený nárok žalobcov neuznáva v celom rozsahu a navrhol žalobu zamietnuť, nakoľko je neurčitá. Žalobcovia vôbec nešpecifikovali nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, od ktorého odvodzujú svoj nárok. Pokiaľ vznikla škoda, nespôsobil ju prokurátor. Poukázal na to, že je potrebné posúdiť otázku, ktorý štátny orgán je príslušný konať v mene štátu. Obžaloba prokurátora v zmysle Trestného poriadku nie je rozhodnutím. Ak žalobcovia za nezákonné rozhodnutie považujú uznesenie o vznesení obvinenia, nejedná sa o rozhodnutie orgánov prokuratúry, preto prokuratúra nie je príslušná na konanie vo veci. Rozhodnutie o oslobodení žalobcu 1) spod obžaloby nezakladá záver o tom, že uznesenie o vznesení obvinenia, či iné rozhodnutie policajta alebo prokurátora, boli nezákonné. Nezákonným rozhodnutím je len právoplatné rozhodnutie, ktoré bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Keďže nie je splnená jedna z podmienok nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, a to existencia nezákonného rozhodnutia, nie je daný základ nároku uplatňovaného žalobcom. Namietal aj dôvodnosť nároku v časti požadovanej náhrady škody vo výške nemajetkovej ujmy. Žalobcovia, s výnimkou svojich tvrdení, nárok nijako nepreukázali a nevyprodukovali žiadne dôkazy. Dĺžka trestného stíhania, vedeného voči žalobcovi 1), nie je nijako výnimočná a, navyše, ju nespôsobila prokuratúra. Rovnako sa spod zákonného rámca nevymyká spôsob vedenia trestného

stíhania. Trestný poriadok nezakazuje orgánom činným v trestnom konaní obvineného vypočúvať aj opakovane. Požadovaná výška náhrady nemajetkovej ujmy je aj v úplnom nepomere k použitej kvalifikácii v trestnom stíhaní. Keďže žalobkyňa 2) nebola účastníčkou trestného konania, vznikajú pochybnosti, či jej prislúcha právo na náhradu nemajetkovej ujmy. Absentuje akákoľvek príčinná súvislosť medzi konaním orgánov činných v trestnom konaní a vzniknutou hypotetickou nemajetkovou ujmou na strane žalobkyne 2). Orgány činné v trestnom konaní pri výkone svojich právomocí nepôsobili priamo na žalobkyňu 2), popísané problémy v rodinnom živote žalobcov vznikli sekundárne, prenesením zo žalobcu 1).

3. Žalobcovia vo vyjadrení ku podanému vyjadreniu žalovaného, doručenom súdu dňa 4. 5. 2016, uviedli, že nezákonnosť rozhodnutia spočívala vo vydaní viacerých rozhodnutí v prípravnom konaní, počnúc vydaním uznesenia o vznesení obvinenia a končiac podaním obžaloby. Ministerstvo spravodlivosti SR vo svojom podaní zo dňa 5. 9. 2014 vrátilo postúpenú žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody Generálnej prokuratúre SR. Keďže nezákonné rozhodnutie nebolo vydané súdom, neprichádzala do úvahy príslušnosť Ministerstva spravodlivosti SR. Príslušnosť Ministerstva vnútra SR vylučuje ustanovenie § 4 ods. 1 písm. b) bod 1) zákona č. 514/2003 Z. z.. Keďže prokurátor sťažnosť obvineného proti uzneseniu zamietol a zároveň vo veci podal obžalobu, je príslušným orgánom na konanie Generálna prokuratúra SR. Požadovanie náhrady nemajetkovej ujmy je odôvodnené ustanovením § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., keď trestné konanie trvalo od roku 2004 do roku 2012, pričom celé obdobie bolo zo strany žalobcu 1) sprevádzané pocitom strachu z nespravodlivého odsúdenia a zo strany žalobkyne 2) pocitom strachu, že príde o manžela a ostane sama s deťmi. Obávali sa nielen nespravodlivého odsúdenia, ale aj odsúdenia v očiach spoločnosti. Uvedenú ujmu nemožno odčiniť len konštatovaním o porušení práva. Žalobca 1) bol v čase začatia trestného konania v najlepších rokoch, mal ženu, deti a množstvo priateľov a známych. V dôsledku neoprávnene vedeného trestného konania sa jeho život od základov zmenil, priatelia sa mu začali otáčať chrbtom, známi ho odsudzovali a v rodine vládla napätá atmosféra plná strachu a zúfalstva.

4. Žalovaný vo vyjadrení ku vyjadreniu žalobcov (duplike), doručenom súdu dňa 21. 4. 2017, uviedol, že žaloba je neudržateľná z procesných dôvodov. Žalobcovia nenavrhli žiadny dôkaz na preukázanie svojich skutkových tvrdení. Prokuratúra v trestnom stíhaní neporušila žiaden právny predpis, nevydala žiadne nezákonné rozhodnutie. Požadovanie náhrady nemajetkovej ujmy považujú za rozporné s dobrými mravmi, pretože z hľadiska procesného nebola iná možnosť ako v danej trestnej veci podať obžalobu. V priebehu prípravného konania totiž nebolo možné trestné stíhanie zastaviť zo žiadneho z dôvodov uvedených v ustanovení § 215 ods. 1 Tr. poriadku. Žalobca 1) si trestné stíhanie privodil v dôsledku svojho konania, ktoré považujú za amorálne a rozporné s dobrými mravmi. Žalobca 1) nebol obmedzený na osobnej slobode (nebol stíhaný väzobne), nebol vytrhnutý zo svojho prostredia rodiny a blízkych, bol trestne stíhaný na slobode. Požadovaná výška nemajetkovej ujmy je preto úplne neadekvátna a neurčitá. Zo žaloby nevyplýva, akým spôsobom sa žalobcovia dopracovali k uplatňovanej výške náhrady nemajetkovej ujmy. V spore nebola preukázaná existencia protiprávneho konania zo strany žalovaného, následok, ani príčinná súvislosť medzi konaním žalovaného a následkom. Nikto nikde nekonštatoval, že prokuratúra postupovala, resp. rozhodla nezákonne. Za trestný čin, za ktorý bol žalobca 1) stíhaný, predstavovala horná hranica trestnej sadzby 5 rokov, preto, s prihliadnutím k absencii kriminálnej minulosti u žalobcu 1), prichádzal do úvahy reálne len podmienečný trest odňatia slobody, resp. uloženie peňažného trestu, prípadne odklon v trestnom stíhaní.

5. Podaním, doručeným súdu dňa 3. 11. 2017, navrhli žalobcovia pripustiť zmenu žaloby tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 1) náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 17000 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 17000 eur od 16. 3. 2015 do zaplatenia a žalobkyni 2) náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 15000 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 15000 eur od 16. 3. 2015 do zaplatenia. V podaní súčasne uviedli, že, vzhľadom na skutočnosť, že skutok, pre ktorý bol žalobca 1) stíhaný, nebol trestným činom, mali orgány činné v trestnom konaní náležite zistiť skutkový stav a následne aplikovať § 159 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku, keďže skutok nenapĺňal znaky trestného činu. Preto už v postupe pred začatím trestného stíhania došlo k nesprávnemu úradnému postupu. Napriek tomu však orgány činné v trestnom konaní posunuli vyšetrovanie do ďalšieho procesného štádia, ktoré už bolo bezprostredne vedené proti osobe žalobcu 1), čím porušili svoju povinnosť, keď dospeli k záveru, ktorý podľa ich názoru odôvodňoval vznesenie obvinenia. Uvedené nie je možné vyhodnotiť inak, než nesprávny úradný postup. Orgány činné v trestnom konaní sú z odbornej stránky náležite vybavené na správne právne posúdenie zisteného

skutkového stavu. Žalobca 1) bol nezákonne trestne stíhaný od 13. 5. 2005, kedy mu bolo vznesené obvinenie, do 15. 8. 2012, kedy bolo rozhodnuté odvolacím súdom o zamietnutí odvolania prokurátora proti oslobodzujúcemu rozsudku. Už len neprimeraná dĺžka trestného konania v rozsahu viac než 7 rokov predstavuje nesprávny úradný postup orgánov činných v trestnom konaní a súdov. Rozhodnutie o priznaní nemajetkovej ujmy má deklaratórnu a nie konštitutívnu povahu, keďže nemajetková ujma už nastala v hmotnoprávnej sfére žalobcov a rozhodnutím súdu sa nevytvára nový právny stav. Preto žalobcom prislúchajú aj úroky z omeškania, a to od márneho uplynutia 6 mesačnej lehoty na predbežné prerokovanie nároku, teda odkedy sa stal nárok žalobcov žalovateľný. Keďže žiadosť bola Generálnej prokuratúre SR doručená dňa 15. 9. 2014, úrok z omeškania im prislúcha od 16. 3. 2015 do zaplatenia.

6. Uznesením zo dňa 6. 12. 2017 súd pripustil zmenu žaloby tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 1) 17000 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 17000 eur od 16. 3. 2015 do zaplatenia, ako aj nahradiť trovy konania a žalobkyni 2) zaplatiť 15000 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 15000 eur od 16. 3. 2015 do zaplatenia, ako aj nahradiť trovy konania.

7. Na pojednávaní žalobcovia na podanej žalobe, v znení pripustenej zmeny žaloby, trvali.

8. Právny zástupca žalobcov na pojednávaní v plnom rozsahu odkázal na podanú žalobu a písomné vyjadrenia. Uviedol, že obžaloba je rozhodnutím sui generis. Podanie obžaloby je právom, nie povinnosťou prokurátora, preto nemôže byť uplatnenie nároku žalobcami v rozpore s dobrými mravmi. V záverečnej reči poukázal na to, že v spore boli náležite preukázané všetky predpoklady uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, a to nezákonné rozhodnutia v trestnom konaní, ako aj nesprávny úradný postup. Nesprávnym úradným postupom je už samotná neprimeraná dĺžka trestného konania, ktorá nie je subsumovateľná pod konkrétne nezákonné rozhodnutie. Náležite bola preukázaná aj nemajetková ujma na strane žalobcov a priama príčinná súvislosť vzniku nemajetkovej ujmy s trestným stíhaním voči žalobcovi 1). Vzhľadom na ujmu, ktorá mala dlhotrvajúci a závažný charakter, nie je postačujúce samotné konštatovanie porušenia práva. Žalobcovia pred začatím trestného stíhania viedli riadny život, bez akejkoľvek kriminálnej minulosti, žalobca 1) bol aktívnym športovcom, zúčastňoval sa spoločenského života, podnikal. Žalobca 1) nespáchal skutok, ktorý by bol kvalifikovateľný ako protiprávny. V trestnom stíhaní využíval všetky inštitúty na svoju obranu. Závažnosť vzniknutej ujmy sa prejavovala aj v zdravotnom stave žalobcu 1), o čom svedčia predložené lekárske záznamy, keď žalobca trpel depresiou, ktorá síce bola diagnostikovaná až v septembri 2012, avšak v bezprostrednej a priamej príčinnej súvislosti s trestným stíhaním. Žalobkyňa 2) v súvislosti s trestným stíhaním žalobcu 1) musela znášať starostlivosť o rodinu, a to tak finančnú, ako aj emocionálnu a osobnú, v dôsledku čoho bola neprimerane zaťažená. Negatívne sa prejavilo trestné stíhanie aj na vzťahu žalobcu 1) k deťom. Došlo aj k negatívnemu ovplyvneniu pracovného uplatnenia žalobcu 1), ktorý bol informatikom s vysokoškolským vzdelaním a v určitom štádiu zbieral jablká v zahraničí. U žalobcu 1) sa prejavuje nespavosť, triašky rúk, kašeľ, kolísavý krvný tlak. U žalobkyne 2) sa prejavujú dlhotrvajúce a závažné migrény, s potrebou užívania liekov. Žalobcovia žijú vo veľmi konzervatívnom prostredí, ktoré negatívne vníma už len samotné vedenie trestného konania, čo sa prejavilo v ochabnutí spoločenských väzieb, vzťahov s priateľmi.

9. Poverený prokurátor sa na pojednávaní v plnom rozsahu odvolal na vyjadrenia ku podanej žalobe. Poukázal na to, že zmenená žaloba je v rozpore s tým, čo si žalobcovia uplatnili pri predbežnom prejednaní na Generálnej prokuratúre SR, následkom čoho je akoby žalovaný nárok nebol predbežne prejednaný. V záverečnej reči navrhol podanú žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Žaloba bola podaná v inom rozsahu a pre iný právny titul ako bola predbežne prejednaná. Podanie žaloby je v rozpore s dobrými mravmi, vzhľadom na samotné správanie žalobcu 1) v súvislosti s podpisom zmenky. V spore nebola preukázaná existencia žiadneho nezákonného rozhodnutia. Podľa ustálenej judikatúry, nie je možné automaticky každé uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré nevyústilo do odsudzujúceho rozsudku, pokladať za nezákonné rozhodnutie. Ak dôjde k oslobodeniu spod obžaloby, nemusí to vždy znamenať, že uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané nesprávne. Taktiež nebola v spore preukázaná existencia nesprávneho úradného postupu. Poukázal na to, že ani konajúci trestný súd nevyužil oprávnenie, ktoré mu vyplývalo z Trestného poriadku a v štádiu po podaní obžaloby obžalobu neodmietol a vec nevrátil do prípravného konania, ani v rámci predbežného preskúmania obžaloby trestné stíhanie nezastavil. Naopak, súd vo veci konal a vykonával dokazovanie. Z uvedeného vyplýva, že situácia nebola tak jednoduchá, že už na začiatku mali odhaliť, že sa nejedná o trestný čin. Tvrdenia

o atmosfére v obci je potrebné považovať za účelové, nepreukázané. Žalobca 1) bol stíhaný za majetkový trestný čin, ktorého vnímanie spoločnosťou je iné ako napr. pri násilných trestných činoch. Žalobca 1) sám uviedol, že o svojich problémoch sa rozprával s inými osobami, v dôsledku čoho sa pričinil o celospoločenské vnímanie jeho osoby. V spore neboli preukázané ani žiadne problémy za existencie manželstva, keďže manželstvo stále trvá, keď, navyše, neexistuje príčinná súvislosť medzi prebiehajúcim trestným konaním a hypotetickými vzniknutými problémami v manželstve. Taktiež nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi zdravotnými problémami žalobcu 1) a trestným stíhaním. Samotný žalobca 1) uviedol, že zdravotný stav, ktorý si vyžiadal ošetrenie dňa 25. 3. 2016, bol extrém a takýto prípad sa už nezopakoval. Napriek tomu, že žalobca 1) tvrdil, že trpel depresiami, počas trestného stíhania nevyhľadal pomoc psychiatričky, túto vyhľadal až po skončení trestného stíhania. Eventuálny zásah do zdravia žalobcu 1) bol teda minimálny a bez príčinnej súvislosti s prebiehajúcim trestným stíhaním. Uplatnená výška nemajetkovej ujmy je neprimeraná, nepreukázaná.

10. Žalobca 1) pri výsluchu na pojednávaní uviedol, že trestné stíhanie v ňom zanechalo veľkú traumu, keďže bol vyšetrovaný za niečo, čo nespravil, všetko vykonal v súlade so zákonom. Počas trestného stíhania trpel na ranné nevoľnosti, zvracanie, nervozitu. Najproduktívnejšie obdobie života, keďže v čase začatia trestného stíhania mal 30 rokov, uvedeným spôsobom odpísal. Má veľké depresie. Pred začatím trestného stíhania bol aktívnym športovcom, pomocným trénerom v klube karate, zúčastňoval sa spoločenských akcií. Pracoval v troch-štyroch spoločnostiach, pre obchodnú spoločnosť Alcatel robil kompletnú digitalizáciu budovy, spolupôsobil pri ROEP-kách. S manželkou chodili do kina. Pred podaním obžaloby si vyšetrovateľka z obce vyžiadala správu o povesti a, podľa jeho názoru, do dvoch dní o jeho trestnom stíhaní vedela celá dedina. Prišiel za ním aj starosta, že čo porobil, situáciu mu vysvetlil. Keď prišlo opätovné vyžiadanie správy o povesti, starosta sa ho pýtal, čo zase vystrojil, teda si ho niekde zaškatuľkoval. Všetky činnosti, ktoré mal rozbehnuté, začal končiť, keďže mal strach, aby niečo nedobabral. V rokoch 2006-2008 mu kamarát ponúkol prácu riaditeľa realitnej kancelárie, robotu však nezvládal, o všetkom sa musel radiť, nakoľko nebol schopný prijímať vlastné rozhodnutia. Nakoniec prešiel na výkon funkcie makléra, avšak ani toto mu nešlo, keďže chcel byť veľmi dôsledný. Pred začatím trestného stíhania mal veľa priateľov, ktorých má aj doposiaľ, avšak už od nich bočí, nemá si s nimi čo povedať. S manželkou sa brali v roku 2005, v roku 2006 sa im narodila prvá dcéra, v roku 2008 druhá dcéra. Rodinu si zakladal s pocitom, že možno pôjde do basy. Nevie sa doposiaľ zaradiť do spoločnosti, pokiaľ aj príde na návštevu, tak je ticho. Zničil život aj manželke, s deťmi sa nevie spontánne zabávať. Po začatí trestného stíhania potreby rodiny financoval v rámci svojich možností, aj zo svojich úspor, 70 % starostlivosti o finančné zabezpečenie rodiny však prešlo na manželku. Osobná starostlivosť o rodinu bola s manželkou rozdelená na polovicu. Dňa 25. 3. 2016, deň pred výsluchom na polícii, mal kolaps, musel ísť na pohotovosť. V ten deň to bol extrémny zdravotný stav, bolo mu veľmi zle. Keď vracal a kašľal, nepovažoval za potrebné riešiť to u lekára. Počas trestného stíhania psychiatričku nenavštívil, nakoľko to neboli veci, ktoré by sa nedali prežiť. K lekárovi nechodil, lebo sa bál. Počas trestného stíhania nespával dve noci do týždňa, po vynesení rozsudku nemohol spať vôbec, preto vyhľadal odbornú pomoc. Bol nervózny, podráždený, kričal. Zdravotný stav mal relatívne dobrý, kým sa nezačal riešiť civilný spor. O trestnom stíhaní sa rozprával s inými osobami, niektorým to povedal sám, nakoľko zháňal radu, pomoc. Jednalo sa o kamarátov, s ktorými sa už nestretáva, nakoľko si s nimi nemá čo povedať. Názor na svoju osobu u nich nezisťoval. O kamarátov neprišiel, avšak väzby už nie sú také, aké boli, nakoľko sa uzavrel do seba. Nevedel, aká sadzba mu pri danom trestnom čine, hrozí. Vzťahy s manželkou sa v dôsledku trestného stíhania zhoršili, bola tam nervozita, nadávanie. Dovtedy žili normálnym spôsobom života, v dôsledku trestného stíhania bolo menej kina, menej divadla, dovolenky takmer žiadne. Nikdy v priebehu trestného stíhania nerozmýšľal, že by sa s manželkou rozviedol. V období, keď sa vykonávali úkony trestného stíhania, starostlivosť o domácnosť bola v plnom rozsahu v réžii manželky, medzi úkonmi trestného stíhania sa o starostlivosť delili na polovicu. Vždy robil na živnosť, zamestnaný je posledný rok a 4 mesiace. Keď odišiel v roku 1992 na vysokú školu, v podstate sa prestal podieľať na činnosti v športovom klube, avšak cvičieval doma. Teraz však už necvičí, a to od roku 2004-2005, keď sa začalo trestné stíhanie. Psychiatričku navštívil jeden krát, dostal tabletky, avšak prestal ich užívať, nakoľko mu bolo po nich zle. Od marca 2006 do septembra 2012 lekára nenavštívil. Stav, aký mal v marci 2006, sa už nezopakoval. Má pocit, že od začiatku trestného stíhania sa naňho ľudia dívajú inak. Predtým sa chodili za ním radiť ohľadne živnosti, teraz za ním nechodia, podľa jeho názoru v dôsledku trestného stíhania. Po skončení trestného stíhania boli vzťahy v manželstve zlé, potom sa to ešte zhoršilo, posledný rok je to ako-tak, začal chodiť do práce, nadväzovať sociálne kontakty.

11. Žalobkyňa 2) pri výsluchu na pojednávaní uviedla, že pred manželstvom bol manžel veľmi aktívny, spoločenský, podnikal, mal veľa priateľov. Prvé výsluchy začali po svadbe, chodila na ne s manželom, v tom čase už bola tehotná. Manžel sa začal postupne uzatvárať, báť sa bežných vecí, strácal schopnosť komunikovať, začali sa u neho prejavovať triašky rúk, dlhotrvajúci kašeľ. Posielala ho k psychiatričke, s čím nesúhlasil, vyhrážala sa mu rozvodom. S manželom nikde nechodili, na žiadne dovolenky. Manžel sa snažil pracovať, avšak finančný efekt nebol až taký citeľný, takže finančne ťahala domácnosť ona. Jedna z dcér sa upla na jej mamu, druhá sa uzavrela do seba. Snažila sa zabezpečovať finančne rodinu, preto musela vyvíjať zvýšené pracovné úsilie, vzdať sa niektorých svojich aktivít a koníčkov, domov prichádzala večer, v dôsledku čoho nemala toľko citových síl na deti. Obec, v ktorej žijú, je konzervatívna a ich rodina má v obci určitú vážnosť. Vzhľadom na správanie manžela, prestali chodiť aj na návštevy, spoločnosť v dedine ich začala vnímať inak. Keďže pracuje v bankovom sektore, bála sa, že môže mať z dôvodu trestného stíhania manžela v práci postih. Najhoršia situácia v manželstve bola po vynesení oslobodzujúceho rozsudku, keďže efekt z víťazstva vôbec neprišiel. V roku 2006 začala mať migrény, spočiatku to riešila bežnými liekmi, potom musela vyhľadať lekársku pomoc. Psychológa, ani psychiatra, nevyhľadala.

12. Z listinných dôkazov, ktoré sú súčasťou súdneho spisu, vrátane pripojeného spisu Okresného súdu Žilina, sp. zn. 9T/131/2007, súd zistil nasledovný skutkový stav:

13. Uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva PZ v Žiline, Úrad justičnej a kriminálnej polície PZ, zo dňa 11. 1. 2005, ČVS: ORP-1057/OEK-ZI-2004, bolo začaté trestné stíhanie pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, 3 Tr. zákona a uznesením zo dňa 13. 5. 2005 vznesené obvinenie žalobcovi 1) pre skutok, že dňa 10. 12. 2002 v Žiline vystavil zmenku, za ktorú mu mala byť dňa 5. 8. 2004 zaplatená suma 250.000 Sk zmenečníkom CAPPA, s. r. o., s miestom zaplatenia v Žiline, ktorú zmenku v zastúpení za spoločnosť CAPPA, s. r. o. aj podpísal ešte ako konateľ spoločnosti, učinil tak bez akéhokoľvek právneho dôvodu, s úmyslom obohatiť sa na škodu spoločnosti CAPPA, s. r. o., pretože spoločnosť CAPPA, s. r. o. nevedie žiadny záväzok voči obvinenému, pričom od 11. 12. 2002 za spoločnosť konala L.. G. M. na základe generálnej plnej moci, ktorú jej obvinený týmto dňom udelil, zmenka nebola dňa 5. 8. 2004 zaplatená, o čom bol vykonaný protest, na návrh obvineného Krajský súd v Žiline vydal dňa 8. 9. 2004 zmenkový platobný rozkaz č. k. 15Zm/32/04-18, ktorým bola uložená povinnosť spoločnosti CAPPA, s. r. o. zaplatiť obvinenému sumu 250.000 Sk s príslušenstvom, následne z poverenia Okresného súdu v Žiline na vykonanie exekúcie č. 5511*005769 zo dňa 24. 11. 2004 sa začalo dňa 9. 11. 2004 exekučné konanie sp. zn. EX 488/04 zo dňa 2. 12. 2004 v prospech obvineného a v neprospech CAPPA, s. r. o. na vymoženie predmetnej pohľadávky, na základe ktorého bola dňa 23. 3. 2005 odpísaná suma 348.25,96 Sk z účtu spoločnosti CAPPA, s. r. o., čím v uvedenej výške spôsobil škodu spoločnosti CAPPA, s. r. o., z ktorej sumy je 250.000 Sk suma zmenky. Dňa 23. 5. 2005 žalobca 1) požiadal vyšetrovateľa o nahliadnutie do vyšetrovacieho spisu. Dňa 23. 5. 2005 sa riaditeľ OR PZ v Žiline vyjadril k žiadosti obvineného o nahliadnutie do spisu. Dňa 25. 5. 2005 bola podaná sťažnosť obvineného (žalobcu 1/) proti uzneseniu o vznesení obvinenia. Dňa 13. 6. 2005 bolo žalobcovi 1) Okresnou prokuratúrou Žilina oznámené stanovisko k žiadosti o preskúmanie dôvodov odopretie na nahliadnutie do vyšetrovacieho spisu. Dňa 13. 6. 2005 žalobca 1) doručil vyšetrovateľovi odôvodnenie sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia, v ktorom súčasne navrhol, aby trestné stíhanie bolo zastavené. Okresná prokuratúra Žilina uznesením zo dňa 13. 6. 2005 sťažnosť žalobcu 1) proti uzneseniu o vznesení obvinenia ako nedôvodnú zamietla. Dňa 15. 5. 2007 Okresná prokuratúra Žilina oznámila žalobcovi 1) stanovisko k žiadosti o preskúmanie postupu vyšetrovateľa. Dňa 11. 7. 2005 bol spísaný vyšetrovateľom úradný záznam, podľa ktorého bol na deň 6. 7. 2005 naplánovaný výsluch obvineného, pričom obvinený požiadal o ospravedlnenie z dôvodu úrazu. Náhradný termín výsluchu obvineného bol určený na 15. 7. 2005. Dňa 11. 7. 2005 oznámil obhajca obvineného, že z dôvodu čerpania dovolenky sa výsluchu nemôže zúčastniť. Bol určený náhradný termín výsluchu na 1. 8. 2005, pričom zo strany obhajcu obvineného bolo navrhnuté vykonanie výsluchu svedkov, ktorých navrhol vypočuť pred výsluchom obvineného. Dňa 1. 8. 2005 doručil žalobca 1) vyšetrovateľovi návrhy na vykonanie dôkazov. Dňa 22. 8. 2005 vyšetrovateľ oznámil obvinenému odmietnutie návrhov na vykonanie dôkazov. Dňa 19. 9. 2005 žalobca 1) doručil dozorujúcemu prokurátorovi návrh na zastavenie trestného stíhania a žiadosť o preskúmanie postupu vyšetrovateľa. Dňa 3. 10. 2005 Okresná prokuratúra Žilina oznámila žalobcovi 1) stanovisko k preskúmaniu postupu vyšetrovateľa. Dňa 12. 10. 2005 doručil žalobca 1) nadriadenému prokurátorovi žiadosť o preskúmanie postupu prokurátora. Okresná prokuratúra Žilina dňa 19. 4. 2006 oznámila žalobcovi 1) stanovisko k žiadosti o zastavenie trestného stíhania. Dňa 7. 6. 2005 žalobca 1) pri výsluchu uviedol, že žiada o odklad výsluchu, keďže

sa naň nemohol pripraviť. Dňa 1. 8. 2005 žalobca 1) do zápisnice o výsluchu uviedol, že vo veci bude vypovedať až po zabezpečení a zopakovaní všetkých dôkazov, ktoré navrhol vo veci vykonať. Do zápisnice o výsluchu zo dňa 19. 10. 2005 žalobca 1) uviedol, že je nevinný a vo veci vypovedať nebude do preskúmania postupu vyšetrovateľa. Dňa 27. 2. 2006 požiadal žalobca 1) o ospravedlnenie neúčasti na výsluchu nariadenom na 28. 2. 2006 z dôvodu práceneschopnosti. Dňa 31. 3. 2006 sa žalobca ospravedlnil z výsluchu nariadeného na 27. 3. 2006 zo zdravotných dôvodov a súčasne predložil záznam o poskytnutí lekárskej prvej pomoci zo dňa 25. 3. 2006, podľa ktorého subjektívne trpel pocitom chvenia, závrate. Dňa 2. 5. 2006 obhajca žalobcu 1) doručil vyšetrovateľovi žiadosť o ospravedlnenie neúčasti na výsluchu žalobcu 1) dňa 2. 5. 2006 z dôvodu úrazu obhajcu a jeho dlhodobej práceneschopnosti. Dňa 28. 6. 2006 bol vykonaný výsluchu žalobcu 1) ako obvineného. Dňa 6. 2. 2006 bol vykonaný výsluch svedkyne L.. G. M., ktorého sa žalobca 1) nezúčastnil. Dňa 22. 3. 2006 bol vykonaný opätovný výsluch svedkyne L.. G. M., ktorého sa žalobca 1) opätovne nezúčastnil. Dňa 15. 12. 2005 bol vykonaný výsluch svedkyne O. Y., ktorého sa žalobca 1) nezúčastnil. Dňa 5. 12. 2005 pribral vyšetrovateľ do konania tlmočníka z jazyka talianskeho. Dňa 15. 12. 2005 bol vykonaný výsluch svedka O. Y., ktorého sa žalobca 1) nezúčastnil. Dňa 15. 1. 2007 vyšetrovateľ pribral do konania tlmočníka z jazyka talianskeho. Dňa 18. 1. 2007 bol vykonaný opätovný výsluch svedka O. Y., ktorého sa žalobca 1) opätovne nezúčastnil. Dňa 23. 2. 2007 oznámil obhajca žalobcu 1), že žalobca 1) využíva svoje právo nevypovedať, a preto sa nezúčastní konfrontácie so svedkom O. Y.. Dňa 27. 2. 2007 boli zaslané vyšetrovateľovi listinné dôkazy obchodnou spoločnosťou CAPPA, s. r. o.. Dňa 21. 6. 2005 požiadal obhajca žalobcu 1) o nahliadnutie do vyšetrovacieho spisu, ktoré mu bolo umožnené dňa 21. 6. 2005. Dňa 13. 12. 2005 požiadal žalobca 1) o nahliadnutie do vyšetrovacieho spisu, ktoré mu bolo umožnené dňa 13. 12. 2005. Dňa 4. 5. 2006 požiadal žalobca 1) o nahliadnutie do vyšetrovacieho spisu, ktoré mu bolo umožnené dňa 4. 5. 2006. Dňa 23. 10. 2006 bolo umožnené nahliadnuť do vyšetrovacieho spisu obhajcovi žalobcu 1). Dňa 8. 2. 2007 bolo umožnené nahliadnuť do vyšetrovacieho spisu obhajcovi žalobcu 1). Dňa 17. 2. 2006 bola vyšetrovateľovi doručená odpoveď súdneho exekútora JUDr. Jána Gavuru, vrátane listinných dôkazov. Dňa 4. 8. 2005 boli zabezpečené do spisu výpisy z obchodného registra. Dňa 29. 5. 2007 bol Obvodným úradom v Liptovskom Mikuláši, odbor živnostenského podnikania, vyšetrovateľovi zaslaný výpis zo živnostenského registra žalobcu 1). Dňa 5. 6. 2007 Obec Bobrovec zaslala vyšetrovateľovi správu o povesti žalobcu 1). Dňa 18. 6. 2007 žalobca 1) doručil vyšetrovateľovi návrh na doplnenie dokazovania a na zastavenie trestného stíhania. Dňa 18. 6. 2007 bolo vykonané preštudovanie vyšetrovacieho spisu, ktorého sa zúčastnil aj žalobca 1). Dňa 19. 6. 2007 bolo vykonané preštudovanie vyšetrovacieho spisu poškodeným. Uznesením zo dňa 22. 6. 2007 vyšetrovateľ rozhodol o nevylúčení z vykonávania úkonov trestného konania. Dňa 25. 6. 2007 vyšetrovateľ oznámil žalobcovi 1) stanovisko k návrhom na vykonanie dokazovania. Dňa 16. 7. 2007 bola vykonaná konfrontácia medzi žalobcom 1) a svedkom O. Y.. Dňa 23. 8. 2007 bol doručený vyšetrovateľovi odpis z registra trestov žalobcu 1). Dňa 23. 8. 2007 bolo vykonané preštudovanie vyšetrovacieho spisu, ktorého sa zúčastnil žalobca 1). V totožný deň bol vykonané preštudovanie vyšetrovacieho spisu poškodeným. Dňa 30. 8. 2007 podal vyšetrovateľ na Okresnú prokuratúru Žilina návrh na podanie obžaloby. Dňa 17. 9. 2007 prokurátor Okresnej prokuratúry Žilina upovedomil žalobcu 1) o zmene právnej kvalifikácie, v zmysle ktorej skutok kvalifikuje ako prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, 2 Tr. zákona č. 300/2005 Z. z. a o podaní obžaloby. Dňa 17. 9. 2007 bola Okresnému súdu Žilina doručená obžaloba zo dňa 17. 9. 2007, č. k. 2Pv/54/05-75, na žalobcu 1) pre skutok, pre ktorý mu bolo vznesené obvinenie, ktorým mal spáchať prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, 2 Tr. zákona. Dňa 12. 11. 2007 sudca nariadil doručiť obžalobu. Dňa 7. 1. 2008 žalobca 1) požiadal o predĺženie lehoty na predloženie návrhov na vykonanie dôkazov. Dňa 5. 2. 2008 žalobca 1) doručil súdu návrh na vykonanie dôkazov. Dňa 20. 2. 2008 žalobca 1) doručil súdu vyjadrenie k obžalobe. Dňa 23. 6. 2009 sudca nariadil termín hlavného pojednávania na 7. 10. 2009. Dňa 2. 10. 2009 žalobca 1) požiadal o odročenie hlavného pojednávania z dôvodu práceneschopnosti. Dňa 5. 10. 2009 sudca zrušil termín hlavného pojednávania, nariadeného na 7. 10. 2009 a súčasne požiadal lekárku žalobcu 1) o oznámenie jeho zdravotného stavu a spôsobilosti účasti na hlavnom pojednávaní. Dňa 19. 10. 2009 bola súdu doručená správa lekárky žalobcu 1). Dňa 22. 10. 2009 sudca nariadil termín hlavného pojednávania na 2. 12. 2009. Dňa 2. 12. 2009 bolo vykonané hlavné pojednávanie, ktorého sa zúčastnil žalobca 1). Hlavné pojednávanie bolo odročené na 10. 2. 2010. Dňa 10. 2. 2010 bolo vykonané hlavné pojednávanie, ktorého sa zúčastnil žalobca 1). Hlavné pojednávanie bolo odročené na 21. 4. 2010. Dňa 20. 4. 2010 bolo zrušené hlavné pojednávanie z dôvodu ospravedlnenia tlmočníka. Dňa 11. 10. 2010 sudca nariadil termín hlavného pojednávania na 15. 11. 2010. Hlavné pojednávanie, nariadené na 15. 11. 2010, bolo odročené na neurčito, z dôvodu práceneschopnosti zákonného sudcu. Dňa 24. 3. 2011 sudca nariadil termín hlavného pojednávania na 9. 5. 2011. Dňa 9. 5. 2011 bolo vykonané hlavné pojednávanie, ktorého sa žalobca 1) nezúčastnil. Hlavné pojednávanie, nariadené na 11. 7. 2011, bolo zrušené zo

zdravotných dôvodov na strane zákonného sudcu a súčasne nariadené hlavné pojednávanie na 7. 10. 2011. Dňa 7. 10. 2011 bolo vykonané hlavné pojednávanie, ktorého sa žalobca 1) nezúčastnil. Hlavné pojednávanie bolo odročené na vyhlásene rozsudku na 12. 10. 2011. Na hlavnom pojednávaní dňa 12. 10. 2011 bol vyhlásený rozsudok, ktorým bol žalobca 1) podľa § 285 písm. b) Tr. poriadku oslobodený spod obžaloby Okresného prokurátora Žilina, sp. zn. 2Pv/54/05-75, zo dňa 17. 9. 2007, podľa ktorej sa mal dopustiť prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, 2 Tr. zákona, pretože skutok nie je trestným činom. Prokurátor Okresnej prokuratúry Žilina doručil súdu dňa 3. 1. 2012 odôvodnenie odvolania voči vyhlásenému rozsudku. Dňa 8. 2. 2012 bola vec predložená Krajskému súdu v Žiline. Uznesením zo dňa 22. 2. 2012, č. k. 2To/17/2012-571, odvolací súd zrušil rozsudok prvostupňového súdu a vec mu vrátil, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Spis bol doručený prvostupňovému súdu dňa 13. 3. 2012. Dňa 29. 3. 2012 sudca nariadil termín hlavného pojednávania na 27. 4. 2012. Dňa 27. 4. 2012 bolo vykonané hlavné pojednávanie, ktorého sa zúčastnil žalobca 1). Na hlavnom pojednávaní bol vyhlásený rozsudok, ktorým súd žalobcu 1) podľa § 285 písm. b) Tr. poriadku oslobodil spod obžaloby Okresného prokurátora Žilina, sp. zn. 2Pv/54/05-75, zo dňa 17. 9. 2007, podľa ktorej sa mal dopustil prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, 2 Tr. zákona, pretože skutok nie je trestným činom. Proti uvedenému rozsudku podal prokurátor odvolanie. Dňa 12. 6. 2012 doručil prokurátor súdu odôvodnenie odvolania. Spis bol predložený dňa 27. 6. 2012 Krajskému súdu v Žiline. Uznesením zo dňa 16. 8. 2012, č. k. 2To/76/2012-625, Krajský súd v Žiline odvolanie prokurátora proti rozsudku prvostupňového súdu zamietol. Rozsudok Okresného súdu Žilina zo dňa 27. 4. 2012, č. k. 9T/131/2007-594, v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline zo dňa 16. 8. 2012, č. k. 2To/76/2012-625, nadobudol právoplatnosť dňa 15. 8. 2012.

14. Dňa 11. 9. 2014 žalobcovia požiadali Generálnu prokuratúru SR o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, spočívajúcej v nemajetkovej ujme spôsobenej vydaním nezákonného rozhodnutia - uznesenia ČVS: ORP-1057/OEK-ZI-2004 zo dňa 13. 5. 2005, ktorým vyšetrovateľ OR PZ Žilina vzniesol obvinenie voči poškodenému 1). Žiadali nahradiť nemajetkovú ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom a nezákonným rozhodnutím v celkovej výške 32000 eur, z toho za poškodeného 1) 17000 eur a za poškodenú 2) 15000 eur, spôsobenú nezákonným rozhodnutím sp. zn. ČVS: ORP-1057/OEK-ZI-2004 zo dňa 13. 5. 2005. Generálna prokuratúra SR dňa 25. 9. 2014 postúpila vec na vybavenie Ministerstvu spravodlivosti SR v zmysle § 4 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

15. Z výpisu zo zdravotnej dokumentácie žalobcu 1) mal súd preukázané, že dňa 8. 9. 2012 sa žalobca 1) dostavil ku všeobecnej lekárke, kde subjektívne udával asi mesiac nespavosť, depresie, s tým, že pred mesiacom mal súdne pojednávane s pozitívnym rozhodnutím. Ako záver boli uvedené depresia a insomnia, s doporučením psychiatrického vyšetrenia. Dňa 5. 12. 2014 žalobca 1) navštívil všeobecného lekára, kde subjektívne udával asi týždeň bolesti v obidvoch bokoch, pocity plnosti žalúdka, pálenie záhy. Dňa 10. 9. 2012 žalobca 1) pri vyšetrení u psychiatra uviedol, že je ženatý, má 2 deti, manželstvo je harmonické, až na posledný mesiac. Asi mesiac zle spí, udiali sa určité udalosti, vec trvá 8 rokov, bol konateľom spoločnosti, nevyplatili mu mzdu, dal žalobu na súd, šiel za exekútorom, dali na neho trestné oznámenie, spor trvá 8 rokov, je to na kriminálke v Žiline, aj keď je to obchodný spor; dňa 15. 8. to bolo ukončené na krajskom súde, odvtedy sa bojí, bojí sa podpísať, čokoľvek spraviť, ostal v ňom strach, bál sa ísť aj k lekárovi, búšilo mu srdce, keď vidí policajta má strach, v noci sa zobudí a rozmýšľa, čo sa stalo. Podľa záveru psychiatričky žalobca 1) trpí na anxiózne depresívny syndróm s dyssomniou, vegetatívnou labilitou. Podľa lekárskej správy všeobecnej lekárky zo dňa 7. 12. 2014 z preventívnej prehliadky sa subjektívne žalobca 1) cíti lepšie ako pri vyšetrení dňa 5. 12. 2014.

16. Podľa § 4 ods. 1 písm. f/ zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.

17. Podľa § 27b ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje predpismi účinnými do 31. decembra 2008.

18. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom do 31. 12. 2008 (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“), štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci
a) nezákonným rozhodnutím,
b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
d) nesprávnym úradným postupom.

19. Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

20. Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

21. Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

22. Podľa § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

23. Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

24. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

25. Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

26. Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

27. V súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami súd podanej žalobe žalobcu 1) čiastočne vyhovel, nakoľko mal preukázanú jej čiastočnú dôvodnosť. Podanú žalobu žalobkyne 2) zamietol, nakoľko nemal preukázanú jej dôvodnosť. Žalobcovia sa žalovaného nároku domáhali právnym dôvodom úhrady nemajetkovej ujmy v zmysle zákonného ustanovenia § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., ktorá im mala byť spôsobená nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom. V súlade s prechodným ustanovením § 27b ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov súd na zistený skutkový stav aplikoval zákon č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 31. 12. 2008, vzhľadom na skutočnosť, že ku vydaniu žalobcami tvrdeného nezákonného rozhodnutia a nesprávnemu úradnému postupu orgánov činných v trestnom konaní malo dôjsť do 31. 12. 2008. Súd mal preukázanú aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu 1) v spore, ktorá vyplývala zo zákonného ustanovenia § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.

a pasívnu vecnú legitimáciu žalovaného, ktorá vyplýva zo zákonného ustanovenia § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., podľa ktorého štát zodpovedá za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo nesprávnym úradným postupom. Žalobcovia požiadali o predbežné prerokovanie nároku v zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. Generálnu prokuratúru SR, ktorú aj označili ako orgán oprávnený konať v spore v mene Slovenskej republiky (štátu). V tejto súvislosti súd poukazuje na ustálenú judikatúru, napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6Cdo/149/2011, podľa ktorého: „Označenie správneho štátneho orgánu v žalobe, ktorý koná za štát v rozsahu svojej pôsobnosti, nie je otázkou pasívnej vecnej legitimácie štátu v konaní, resp. s pasívnou legitimáciou štátu nesúvisí. Pasívna legitimácia je stav, ktorý znamená, že subjekt práva je nositeľom subjektívnej povinnosti vyplývajúcej z hmotného práva. K pasívnej legitimácii sa súd vyjadruje v rozhodnutí vo veci samej, vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním. Existencia či neexistencia pasívnej legitimácie štátu ako hmotnoprávneho stavu nemá nijakú spojitosť so správnym procesným označením štátu ako účastníka konania na žalovanej strane. Riadne označenie štátu ako žalovaného účastníka konania je náležitosťou riadneho návrhu na začatie konania. Štát je ako účastník konania označený riadne, ak je súčasne s ním označený príslušný štátny orgán, ktorý bude za štát konať.“ Žalobcovia v podanej žalobe riadne označili stranu sporu na strane žalovaného, a to Slovenskú republiku, za ktorú ako štátny orgán koná Generálna prokuratúra SR. Žalovaný vo vyjadrení ku žalobe namietal označenie orgánu oprávneného konať v mene štátu. Oprávnenie konať za Slovenskú republiku v predmetnom spore vyplýva Generálnej prokuratúre SR zo zákonného ustanovenia § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov. Vo vzťahu ku označeniu orgánu oprávneného konať v spore v mene štátu súd poukazuje na právny názor, uvedený v rozsudku Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 8Cdo/289/2014, podľa ktorého ak v trestnom konaní, ktoré sa neskončilo právoplatným odsúdením obžalovaného, prokurátor zamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa PZ alebo povereného príslušníka PZ a podal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu, orgánom konajúcim v mene štátu vo veci náhrady škody podľa § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z. zo zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení zákona č. 412/2012 Z. z. je od 1. 1. 2013 Generálna prokuratúra SR. Podľa uvedeného rozhodnutia aj: „Nové ustanovenie teda určuje Ministerstvo vnútra SR za orgán konajúci v mene štátu (len) vtedy, ak sú kumulatívne (pozri spojku „a“) splnené podmienky, že v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ PZ alebo poverený príslušník PZ, a prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa PZ alebo povereného príslušníka PZ a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu. A contrario, ak prokurátor zamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa PZ alebo povereného príslušníka PZ a podal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu (aká bola procesná situácia v preskúmavanej veci), vo veci náhrady škody, keďže škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v trestnom konaní, koná v mene štátu Generálna prokuratúra SR (§ 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z.).“ Pokiaľ žalovaný namietal predbežné prerokovanie nároku žalobcami z dôvodu rozdielnosti tvrdeného titulu nároku na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej pri výkone verejnej moci a výšky uplatneného nároku oproti nároku uplatnenému žalobou a jej zmenou, súd uvedené skutočnosti preukázané nemal. Žalobcovia v žiadosti o predbežné prerokovanie nároku skutkovo popísali požadovaný nárok, vrátane nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu, totožne, ako v podanej žalobe. Pokiaľ aj predmetom sporu po pripustení zmeny žaloby je nárok žalobcu 1) na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 17000 eur a žalobkyne 2) vo výške 15000 eur, súd mal preukázanú totožnosť nároku aj pokiaľ ide o jeho výšku. Ak totiž aj žalobcovia v poslednom odseku žiadosti uviedli, že žiadajú nahradiť nemajetkovú ujmu v sume 32000 eur, z predposledného odseku žiadosti jasným a nepochybným spôsobom vyplýva, že žalobca 1) požadoval náhradu vo výške 17000 eur a žalobkyňa 2) vo výške 15000 eur. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že žalovaný v lehote 6 mesiacov od prijatia žiadosti o predbežné prerokovanie nároku nárok žalobcov neuspokojil.

28. Žalobcovia sa domáhali žalovaného nároku dôvodom nezákonného rozhodnutia, aj nesprávneho úradného postupu. Za nezákonné rozhodnutie označili uznesenie o vznesení obvinenia žalobcovi 1), proti ktorému žalobca 1) podal sťažnosť, ktorú prokurátor zamietol, v spojení s podanou obžalobou. Za nesprávny úradný postup orgánov činných v trestnom konaní považovali ich postup v prípravnom konaní, ktorý sa v konečnom dôsledku premietol do nezákonného rozhodnutia (obžaloby), a to najmä s ohľadom na neprimeranú dĺžku trestného konania. Predpokladmi vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci, ktoré musia byť splnené kumulatívne, sú: nezákonné rozhodnutie orgánu verejnej moci, resp. jeho nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným

postupom a vznikom škody. Zodpovednosť štátu za škodu pri výkone verejnej moci v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. je zodpovednosťou objektívnou, teda zodpovednosťou bez ohľadu na zavinenie. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Cdo/194/2010: „Zákon č. 514/2003 Z. z. zakladá objektívnu zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemôže zbaviť. Neposudzuje sa teda správnosť rozhodnutia jeho orgánu z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právnu povinnosť a škodu zavinil. Rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania.“ Súd mal v spore preukázané splnenie všetkých atribútov vzniku zodpovednostného právneho vzťahu štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z.. Súd mal preukázanú existenciu nezákonného rozhodnutia orgánov verejnej moci, ktorým bolo uznesenie o vznesení obvinenia žalobcovi 1), proti ktorému podal žalobca 1) sťažnosť, ktorá bola prokurátorom zamietnutá, v spojení s podanou obžalobou. Podľa ustálenej judikatúry, napr. rozsudku Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Cdo/194/2010: „I keď jedným zo základných predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím v zmysle § 6 ods. 1 veta prvá zákona č. 514/2003 Z.z. je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda, treba mať na zreteli, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu bola odčinená (viď bližšie rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 M Cdo 15/2009 uznesením občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 6. decembra 2010 navrhnuté na uverejnenie v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky). Zákon č. 514/2003 Z.z. výslovne neupravuje nárok na náhradu škody v prípade oslobodenia obžalovaného spod obžaloby. Judikatúra dospela k záveru, že ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, pri ktorom treba vychádzať z analogického výkladu úpravy najbližšej, a to z úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má v tomto zmysle tiež zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby. Skutočnosť, že nedošlo k zrušeniu rozhodnutia, ktorým sa začína trestné stíhanie, na tom nič nemení. Podstata nároku na náhradu škody sa totiž v tomto prípade neviaže na (ne)správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok trestného stíhania.“ Rovnaký právny názor zaujal Najvyšší súd SR aj v uznesení sp. zn. 4Cdo/183/2009, podľa ktorého: „Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z., účinného od 1.7.2004, a rovnako aj podľa predtým platného zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.“), účinného do 30.6.2004. Súdna judikatúra dovodila, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma, spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe), bola odčinená. Systematickým a logickým extenzívnym výkladom dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobnej nezákonným rozhodnutím (porovnaj Rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 23.2.1990 sp. zn. 1 Cz 6/90, publikovaný pod číslom 35 v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk, ročník 1991, a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28.6.1993 sp. zn. 1 Cdo 53/93, publikovaný pod číslom 70 v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky, ročník 1994). Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania, je neskorší výsledok trestného konania.“ Prihliadajúc k uvedeným právnym názorom najvyššej súdnej autority v zmysle článku 2 ods. 2 Civilného sporového poriadku, mal súd preukázanú existenciu zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, pri ktorej treba vychádzať z analogického výkladu úpravy najbližšej, a to z úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Za nezákonné rozhodnutie sa v tomto prípade považuje uznesenie o vznesení obvinenia žalobcovi 1), proti ktorému podal žalobca 1) sťažnosť, ktorá bola prokurátorom zamietnutá, v spojení s podanou obžalobou. Žalobca 1) bol spod obžaloby oslobodený, čo má, v zmysle vyššie citovanej judikatúry, rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Pokiaľ v súvislosti s preukázaním existencie nezákonného rozhodnutia poukazoval žalovaný na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Cdo/21/2007 a 1Cdo/64/2008, jedná sa o rozhodnutia, ktoré časovo predchádzali vyššie citovaným rozhodnutiam Najvyššieho súdu SR. Navyše, v súvislosti s uznesením Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1Cdo/64/2008, je potrebné uviesť, že rozhodnutie obsahovalo tiež právny názor, podľa ktorého: „... z hľadiska zodpovednosti štátu za škodu má ten, kto bol oslobodený spod obžaloby, právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o

vznesení obvinenia; takéto právo by nemal iba vtedy, ak by si vznesenie obvinenia zavinil sám, bol spod obžaloby oslobodený len preto, že nie je za trestný čin trestne zodpovedný, resp. že mu bola udelená milosť alebo že trestný čin bol amnestovaný." Z odôvodnenia nálezu Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS/163/2013, na ktorý rovnako poukazoval žalovaný, vyplýva, že uznesenie o vznesení obvinenia nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné, resp. za odporujúce zákonu iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila. V prejednávanej veci však nedošlo k oslobodeniu žalobcu 1) spod obžaloby z dôvodu, že sa nepotvrdilo spáchanie skutku žalobcom 1), ale z dôvodu, že skutok nebol trestným činom. Súd nemal preukázané skutočnosti, ktoré by preukazovali, že vznesenie obvinenia si zavinil žalobca 1) sám. Pokiaľ žalovaný poukazoval na to, že ku vzneseniu obvinenia došlo pre správanie žalobcu 1), ktorý ako konateľ obchodnej spoločnosti vystavil vo svoj prospech ako fyzickej osoby zmenku, nepreukazuje to, že vznesenie obvinenia si žalobca 1) zavinil sám. Dôvodom oslobodenia žalobcu 1) spod obžaloby bola skutočnosť, že skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie a podaná obžaloba, nespĺňal znaky skutkovej podstaty trestného činu. Pokiaľ orgány činné v trestnom konaní pri vznesení obvinenia a podaní obžaloby nesprávne vyhodnotili skutok ako trestný čin, nemôže to byť pričítané na vinu žalobcu 1). V tejto súvislosti súd poukazuje napr. na rozsudok Nejvyššího soudu České republiky, sp. zn. 25Cdo/1567/2002, podľa ktorého: „Zavinenie obvineného (či už vo forme úmyselnej alebo nedbanlivostnej) na začatí trestného stíhania proti nemu znamená, že obvinený svojím zavineným úkonom prispel k tomu, že trestné konanie proti nemu bolo či muselo byť začaté, teda že jeho konanie bolo dôvodom na začatie trestného stíhania proti nemu. Príčinnú súvislosť medzi začatím či vedením trestného stíhania a zavinením obvineného treba hľadať nie v jeho konaní, ktorým mal podľa orgánov činných v trestnom konaní naplniť skutkovú podstatu trestného činu, pre ktorý bol stíhaný, ale v inom jeho správaní pred začatím trestného stíhania, poprípade v jeho priebehu, predovšetkým v jeho postoji voči orgánom činným v trestnom konaní, teda v tom, či svojim konaním či úkonmi procesného charakteru zapríčinil, že trestné stíhanie muselo byť začaté (alebo v ňom naďalej pokračované)." Prihliadajúc k uvedenému právnemu názoru, nemohol byť ako konanie, ktorým mal žalobca 1) zaviniť vedenie trestného stíhania voči svojej osobe, vyhodnotený skutok, pre ktorý mu bolo vznesené obvinenie, a ktorým mal naplniť skutkovú podstatu trestného činu.

29. Súd mal z vykonaného dokazovania preukázaný aj vznik nemajetkovej ujmy na strane žalobcu 1), ako aj skutočnosť, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením, čo odôvodňovalo priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Súd mal za to, že, vzhľadom na dĺžku trestného stíhania vedeného proti žalobcovi 1) a následky, ktoré malo trestné stíhanie v jeho osobnom a rodinnom živote, nie je postačujúce samotné konštatovanie porušenia práva. Trestné stíhanie predstavuje závažný zásah do súkromného a rodinného a spravidla aj pracovného a spoločenského života jednotlivca a samé osebe je objektívne spôsobilé vyvolať v osobe, proti ktorej je vedené, pocity strachu, stres, obavy z budúcnosti. Podľa rozsudku Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 2Co/192/2010: „Trestné stíhanie nesporne predstavuje vážny zásah do osobnej slobody jednotlivca a vyvoláva ďalšie negatívne dopady na jeho osobný život a životný osud. Zasahuje do súkromného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti, preto sú spôsobilé, okrem porušenia práva na osobnú slobodu garantovaného čl. 17 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, obmedziť, či porušiť aj jeho právo na rešpektovanie a ochranu súkromného a rodinného života, dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti tak, ako to zaručuje čl. 19 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky. Je teda nepochybné, že trestné stíhanie, výkon väzby, prípadne výkon uloženého trestu, ktoré boli realizované v rozpore so zákonom, resp. ústavným poriadkom, sú spôsobilé vyvolať vedľa vzniku materiálnej škody aj vznik nemateriálnej ujmy vo sfére osobnostných práv." Zhodnými výpoveďami žalobcov mal súd preukázané, že žalobca 1) veľmi negatívne vnímal vedenie trestného stíhania voči svojej osobe, najmä pred jednotlivými úkonmi trestného konania sa u neho prejavovala nervozita, žalúdočné problémy, nespavosť, tras rúk, kašeľ. Žalobca 1) sa stal menej komunikatívnym, uzatváral sa do seba, čo malo nepochybne vplyv nielen na vzťahy v manželstve a rodine, ale aj na vzťahy spoločenské, najmä priateľské, aj pracovné. Žalovaný poukazoval na to, že uvedené skutočnosti, s výnimkou výsluchu žalobcov, neboli preukázané inými dôkazmi. Je však potrebné uviesť, že o stavoch, pocitoch a správaní žalobcu 1) v priebehu trestného stíhania je možné usudzovať práve z jeho výpovede ako aj výpovede žalobkyne 2), ktorá je jeho manželkou, a ktorá s ním od vznesenia obvinenia žila v spoločnej domácnosti, preto bezprostredne vnímala jeho správanie a najmä jeho zmeny, ku ktorým došlo v priebehu trestného stíhania. Prihliadajúc ku žalobcami tvrdenému obmedzeniu spoločenských kontaktov by bolo aj prípadné vypočúvanie iných osôb na preukázanie stavov, správania a zmien správania žalobcu 1) zrejme bezvýznamné. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a citované právne závery mal súd za to, že výpoveďami žalobcov bol v rozsahu dostatočnom

pre rozhodnutie vo veci preukázaný zásah do osobného života žalobcu 1), vyvolaný vedením trestného stíhania, ktorý sa v emocionálnej sfére žalobcu 1) prejavoval pocitmi strachu, úzkosti, obáv o budúcnosť a fyzicky sa prejavoval najmä pred úkonmi trestného konania nevoľnosťou, zvracaním, trasom rúk. Pokiaľ ide o vplyv vedenia trestného stíhania na zdravotný stav žalobcu 1) (okrem vyššie popísaných prejavov), nebolo z vykonaného dokazovania preukázané, že, s výnimkou ošetrenia dňa 25. 3. 2006, žalobca 1) v priebehu trestného stíhania absolvoval ďalšie vyšetrenie u lekára. Nevoľnosti, zvracanie a tras rúk, ktoré sa u žalobcu 1) prejavovali najmä pred výsluchmi, neboli tak závažného charakteru, aby si vyžiadali lekárske ošetrenie. Žalobca 1) sám vo výpovedi uviedol, že keď aj pociťoval zdravotné problémy, nebolo to v rozsahu, že by sa to nedalo vydržať a bolo by potrebné vyhľadať lekársku pomoc. Z výpisu zo zdravotnej dokumentácie žalobcu 1) mal súd preukázané, že žalobcovi 1) v septembri 2012 psychiatrička diagnostikovala anxiózne depresívny syndróm s dyssomniou a vegetatívnou labilitou. Z vykonaného dokazovania však nebolo preukázané, že uvedené ochorenie vzniklo u žalobcu 1) v priamej príčinnej súvislosti s vedením trestného stíhania. Naopak, z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca 1) počas celého trestného stíhania ani jeden krát nenavštívil psychiatra, ku vyšetreniu u psychiatra došlo až 10. 9. 2012, t. j. po právoplatnom skončení trestného stíhania a oslobodení spod obžaloby. Súd mal z vykonaného dokazovania preukázané, že vedenie trestného stíhania malo negatívny dopad v manželskom a rodinnom živote žalobcu 1). Zmeny správania žalobcu 1), najmä uzatváranie sa do seba a zníženie schopnosti komunikácie, ktoré mal súd preukázané výpoveďami žalobcov, nepochybne negatívne ovplyvnili vzťahy medzi manželmi. Samotná hrozba výsledku trestného stíhania, ktorú žalobca 1) videl aj v možnosti obmedzenia osobnej slobody, bola spôsobilá ovplyvniť správanie manželov a vyvolať u nich pocity obavy z budúcnosti a s tým súvisiacu nervozitu, ktorá sa prejavovala aj v ich vzájomných vzťahoch. Žalobca 1) však sám uviedol, že nikdy neuvažoval o rozvode manželstve. Pri vyšetrení u psychiatričky dňa 10. 9. 2012 dokonca uviedol, že manželstvo so žalobkyňou 2) je harmonické, až na posledný mesiac. Účinky vedenia trestného stíhania na manželský a rodinný život žalobcu 1) teda nemali charakter zásadného dopadu, s následkom úplného rozvratu vzťahov, resp. rozvodu manželstva. V tejto súvislosti súd tiež poukazuje na to, že trestná sadzba za trestný čin, za ktorý bolo voči žalobcovi 1) vedené trestné stíhanie, bola 1-5 rokov, teda, vzhľadom na skutočnosť, že žalobca 1) nebol v minulosti nikdy trestaný, bola možnosť uloženia nepodmienečného trestu odňatia slobody minimálna. Žalobca 1) v spore nepreukázal, že v dôsledku vedenia trestného stíhania došlo ku závažnému a podstatnému zníženiu jeho vážnosti v spoločnosti. Poukazoval na skutočnosť, že obec, v ktorej so žalobkyňou 2) žijú, je veľmi konzervatívna, a preto sa aj zmenil postoj obyvateľov obce k ich rodine. Uvedené skutočnosti však žalobca 1) nepreukázal. Je však potrebné uviesť, že, v dôsledku opakovaného žiadania správ o povesti žalobcu 1), minimálne u zamestnancov obecného úradu, ktorí žiadosti spracovávali, mohlo objektívne dôjsť ku zmene vnímania osoby žalobcu 1) (najmä keď oslobodzujúci rozsudok sa obci nedoručuje). V dôsledku vedenia trestného stíhania žalobcu 1) došlo ku podstatnej zmene úrovne jeho vzťahov s priateľmi. Žalobca 1) však tvrdil, že sa tak nestalo pre postoj jeho priateľov k nemu v dôsledku vedenia trestného stíhania (ktorý navyše u priateľov ani nezisťoval), ale z dôvodu zmeny jeho správania. Je však nepochybné, že uvedená skutočnosť nastala, keďže u žalobcu 1) po vznesení obvinenia došlo ku zmene postoja k priateľom, nemal si s nimi čo povedať a vzťahy s nimi minimalizoval (hoc aj pozitívne nemal žiadnu skúsenosť s prípadným „odsúdením“ zo strany okolia pre vedenie trestného stíhania voči nemu a jednalo sa o jeho pocity a vnímanie reality). V čase vznesenia obvinenia žalobca 1) pôsobil ako konateľ vo viacerých obchodných spoločnostiach, vykonával podnikanie na základe živnostenského oprávnenia. Žalobca 1) v spore tvrdil, že v súvislosti s trestným stíhaním došlo ku zníženiu jeho pracovného uplatnenia, keďže stratil schopnosť rozhodovať sa, bol neistý, potreboval usmernenie, dôsledkom čoho bola aj zmena pracovnej pozície a zníženie finančných príjmov do rodiny. Žalobca 1) však presne nekonkretizoval a nešpecifikoval, v akom rozsahu došlo ku zníženiu jeho finančných príjmov do rodiny a uvedené skutočnosti nepreukázal.

30. Súd mal preukázanú aj príčinnú súvislosť medzi vznikom nemajetkovej ujmy na strane žalobcu 1) a vedením trestného stíhania voči nemu. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Cdo/32/2007: „Ani vzťah príčinnej súvislosti (kauzálny nexus) medzi nesprávnym úradným postupom a škodou zákon č. 58/1969 Zb. nevysvetľuje. V právnej teórii sa týmto vzťahom označuje priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). O vzťah príčinnej súvislosti ide, ak je medzi nesprávnym úradným postupom a škodou vzťah príčiny a následku. Ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastáva. Otázka príčinnej súvislosti nie je otázkou právnou, ide o skutkovú otázku, ktorá môže byť riešená len v konkrétnych súvislostiach.“ Súd mal z vykonaného dokazovania preukázané, že k ujme v osobnej a rodinnej sfére žalobcu 1) tak ako bola vyššie ustálená by nedošlo, nebyť vedenia trestného stíhania voči nemu.

31. Zákonné ustanovenie § 17 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 31. 12. 2008 neupravovalo kritériá pre rozhodovanie o výške náhrady nemajetkovej ujmy. Pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy však súd vychádzal najmä z kritérií, uvedených v § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom od 1. 1. 2009, ktoré sú, podľa názoru súdu, aplikovateľné aj v predmetnej veci a ktorými sú osoba poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k nej došlo, závažnosť následkov, ktoré poškodenému vznikli v súkromnom živote a v spoločenskom uplatnení. Prihliadajúc k uvedeným kritériám a ujme, ktorá bola spôsobená žalobcovi 1) v dôsledku vedenia trestného stíhania, ako aj ku dĺžke vedenia trestného stíhania, ktorá bola 7 a 1-ina roka a obmedzení žalobcu 1) spočívajúcich v účasti na úkonoch trestného stíhania (v roku 2005 na 3 výsluchoch a 1 nahliadnutí do spisu, v roku 2006 na 1 výsluchu a 1 nahliadnutí do spisu, v roku 2007 2 preštudovania vyšetrovacieho spisu a konfrontácia, v roku 2008 sa nezúčastnil žiadneho úkonu, v roku 2009 na 1 hlavnom pojednávaní, v roku 2010 na 1 hlavnom pojednávaní, v roku 2011 sa nezúčastnil na žiadnom úkone a v roku 2012 na 1 hlavnom pojednávaní a 1 verejnom zasadnutí), považoval súd za primeranú náhradu nemajetkovej ujmy sumu 800 eur za každý rok trestného stíhania, čo za 7 a 1-inu roka činí 5800 eur. Súd preto priznal žalobcovi 1) voči žalovanému nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 5800 eur. V zostávajúcej časti súd podanú žalobu žalobcu 1) ako nedôvodnú zamietol.

32. Súd žalobu žalobcu 1) zamietol aj v časti uplatnených úrokov z omeškania. Podľa ustálenej judikatúry, najmä rozsudku Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1Co/15/1997, povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká až na základe súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená doba plnenia. Až uplynutím takto určenej lehoty splnenia sa dlžník dostáva do omeškania. Totožný právny názor zaujal aj Najvyšší súd SR v rozsudku sp. zn. 6Cdo/185/2011, ale napr. aj Krajský súd v Bratislave v rozsudku sp. zn. 11Co/2/2013. V súlade s uvedenými právnymi závermi preto žalobcovi 1) úroky z omeškania z priznanej náhrady nemajetkovej ujmy neprislúchali, keďže v čase vyhlásenia rozsudku ešte priznaný nárok nebol splatný, preto žalovaný nemohol byť s jeho plnením v omeškaní.

33. Pokiaľ žalobcovia odvodzovali svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy aj z nesprávneho úradného postupu, súd nesprávny úradný postup orgánov činných v trestnom konaní v spore preukázaný nemal. V tejto súvislosti je pritom potrebné uviesť, že, podľa ustálenej judikatúry, škoda spôsobená nesprávnym úradným postupom musí byť vyvolaná inou ako rozhodovacou činnosťou orgánu verejnej moci. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Cdo/220/2010: „...nie každá vada konania zakladá zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom totiž nezakladajú nedostatky či pochybenia v priebehu konania, ktoré predchádzali vydaniu rozhodnutia, a to ani za tej situácie, že tieto nedostatky mali za následok vydanie nesprávneho rozhodnutia. Pokiaľ totiž orgán štátu zisťuje a posudzuje predpoklady pre rozhodnutie, zhromažďuje a hodnotí podklady pre rozhodnutie, právne ich posudzuje a pod., ide o činnosť priamo smerujúcu k vydaniu individuálneho správneho rozhodnutia; prípadné nesprávnosti či vady tohto postupu nachádzajú svoj odraz v obsahu rozhodnutia a môžu byť posudzované len z hľadiska zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím.“ Prihliadajúc k uvedenému právnemu názoru súd nemal preukázaný nesprávny úradný postup orgánov činných v trestnom konaní v súvislosti s vydaním uznesenia o vznesení obvinenia žalobcovi 1), v spojení s rozhodnutím o zamietnutí sťažnosti proti uvedenému uzneseniu a následným podaním obžaloby. Vzhľadom na skutkové vymedzenie nesprávneho úradného postupu žalobcami je potrebné uviesť, že nedostatky, ktoré predchádzali vydaniu rozhodnutia, vrátane posudzovania predpokladov pre rozhodnutie a ich právne hodnotenie, nemohli byť posudzované ako nesprávny úradný postup. V tejto súvislosti súd poukazuje aj na to, že aj žalobcovia v žalobe tvrdili, že nezákonnému úradnému rozhodnutiu predchádzal nesprávny úradný postup, ktorý sa ale v konečnom dôsledku premieta do nezákonného rozhodnutia, obžaloby podanej prokurátorom. Pokiaľ žalobcovia skutkovo odôvodňovali nesprávny úradný postup neprimeranou dĺžkou trestného stíhania, z obsahu pripojeného trestného spisu vyplynulo, že orgány činné v trestnom konaní vykonávali úkony plynulo, efektívne, v primeraných lehotách, smerujúc ku rozhodnutiu vo veci samej. V tejto súvislosti je tiež potrebné uviesť, že viaceré nariadené úkony prípravného konania (najmä výsluchy žalobcu 1/) museli byť odročené práve z dôvodu žiadosti zo strany žalobcu 1). Navyše, žalobcovia v spore netvrdili, ani nepreukázali, že vznik prieťahov v trestnom konaní by bol konštatovaný kompetentným orgánom.

34. Súd žalobu žalobkyne 2) zamietol, nakoľko nemal preukázanú jej dôvodnosť. Súd pri rozhodovaní o nároku žalobkyne 2) vychádzal zo zákonného ustanovenia § 5 zákona č. 514/2003 Z. z., podľa ktorého

právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní. Žalobkyňa 2) preto nebola v spore aktívne vecne legitimovanou. Trestné stíhanie bolo vedené voči žalobcovi 1). Pokiaľ žalobkyňa 2) v súvislosti s trestným stíhaním jej manžela (žalobcu 1/) pociťovala ujmu v osobnej a rodinnej sfére, súd nemal preukázanú priamu príčinnú súvislosť medzi tvrdenou ujmou a nezákonným rozhodnutím (vedením trestného stíhania). Podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Cdo/32/2007: „Zodpovednosť však nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je totiž "priamosť" pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušený; nestačí, ak je iba sprostredkovaný.“

35. Podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

36. Podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

37. V súlade so zákonným ustanovením § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd priznal žalobcovi 1) voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Súd vychádzal pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania (podobne ako pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania v sporoch o náhradu nemajetkovej ujmy dôvodom ochrany osobnosti) zo skutočnosti, že žalobca 1) bol úspešný v predmete sporu, ktorý tvoril meritum žaloby, t. j. o priznanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. Keďže žalobca 1) bol v spore úspešný v merite žaloby, súd mu priznal plnú náhradu trov konania, hoci bola žaloba v časti zamietnutá. Súčasne súd priznal žalovanému voči v celom rozsahu neúspešnej žalobkyni 2) nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. V súlade s ustanovením § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na Okresnom súde Liptovský Mikuláš, v dvoch vyhotoveniach.

Podľa § 359 Civilného sporového poriadku, odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 363 Civilného sporového poriadku, v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis, spisová značka konania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 Civilného sporového poriadku, rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku, odvolanie možno odôvodniť len tým, že:
a) neboli splnené procesné podmienky,
b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 Civilného sporového poriadku, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 Civilného sporového poriadku, odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 Civilného sporového poriadku, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak:
a) sa týkajú procesných podmienok,
b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov.